

PHẦN 26

Sau khi điền vào mẫu xin gia nhập câu lạc bộ, Lacey liền ra ngay sân squash của câu lạc bộ Edina, để đánh banh. Cô nhận thấy là một đêm thức trắng và một cuộc chạy bộ lúc sáng sớm đã vắt kiệt sức của cô. Cô luôn đánh trật các đường banh dễ nhất và cuối cùng khi muốn đỡ một đường banh hơi khó, cô bị trật mắt cá chân, té sổng xoài xuống đất. Đó là hình ảnh trung thực nhất của đời sống hiện nay.

Quý chán ngán với chính mình, mắt muốn rơi lệ, cô khập khiễng bước ra khỏi sân banh, đến phòng gửi quần áo lấy áo khoác và túi thể thao.

Bà giám đốc câu lạc bộ để hé cánh cửa văn phòng, đang tiếp chuyện một đôi nam nữ còn trẻ và một người đàn ông tóc hoa râm đang tỏ ra nóng ruột muốn được nói chuyện với bà.

Lacey nhận thấy mắt cá mình sưng to lên. Cô đứng lại ngay tryuớc cửa, lưỡng lự bước vào hỏi bà giám đốc trong phòng y tế có băng băng vải thun không. Rồi cô quyết định về thẳng nhà đắp chân bằng nước đá.

Sáng nay cô hăm hở rời khỏi căn phòng như thế nào thì giờ cô lại muốn về nhà cho thật lẹ, tự nhốt mình kỹ trong phòng.

Lúc sáng sớm ngày hôm nay, khi Lacey ra khỏi nhà để chạy bộ, vài đám mây đen đen trên bầu trời. Bất ngờ chúng trở nên dày đặc, tạo thành một mảng liên tục. Khi trở về Minneapolis, Lacey cảm thấy không bao lâu nữa tuyết sẽ bắt đầu rơi.

Cô có một chỗ đậu xe riêng trong bãi đằng sau toà nhà, Cô đậu xe tại đó, tắt máy rồi ngồi im một lúc không nhúc nhích. Cuộc đời cô đúng đã hỏng bét! Cô đang ngồi đây, cách xa gia đình hàng trăm cây số, đang sống một cuộc đời không phải của cô, bị cô lập đơn độc. Cô bị giam hãm trong một dự dối trá, buộc phải trở thành một người mà cô không hề muốn và tất cả những thứ đó vì lẽ gì mới được chứ? Tại sao? Đơn giản chỉ vì cô mục kích một vụ án mạng. Đôi khi cô lại hối hận là tên giết người không thấy cô trong ngăn tủ quần áo. Cô không hề muốn chết bao giờ, nhưng như thế còn đỡ hơn phải sống như thế này, cô thâm nghĩ, tinh thần tuyệt vọng. Mình không thể nào tiếp tục như thế này được nữa.

Cô bước ra khỏi xe, cổ không làm cho cái chân đau hơn. Ngay lúc cô khoá cửa xe, cô nhận thấy một bàn tay đặt lên vai cô.

Cô trăn người lại, cũng chết khiếp như trong cơn ác mộng với cảm tưởng là mọi thứ đang xảy ra một cách chậm chạp như cô đang muốn hét mà không có

tiếng la nào phát ra từ miệng cô. Cô phóng người tới trước muốn chạy thoát, nén một tiếng hét khi vấp té, mắt cá chân đau buốt như bị một thanh sắt nung đỏ đâm xuyên qua.

Một cánh tay ôm lấy cô, giúp cô tìm lại thăng bằng. Một giọng thân thuộc với vẻ ăn năn.

- Tôi xin lỗi Alice à, tôi không muốn làm cô hoảng sợ. Hãy tha lỗi cho tôi.

Chính là Tom Lynch.

Đôi chân mềm nhũn vì sự nhẹ nhõm, Lacey thả người tựa vào anh ta.

- Ồ Tom ơi... Trời ơi...tôi... không sao hết...chỉ tại... anh làm cho tôi giật mình.

Cô oà khóc. Ôi dễ chịu làm sao khi thấy mình được che chở bởi một cánh tay mạnh mẽ như thế này. Cô lần lần nhận thấy có sức trở lại nên đứng thẳng người lên rồi xoay qua anh ta. Cô không thể nào cư xử như thế này được, cho chính bản thân cô hoặc ngay cho chính anh ấy.

- Tôi rất tiếc là anh đã nhọc công để đến đây, Tom à. Bây giờ tôi lên nhà đây. – Cô cố thở cho đều lại, lau khô nước mắt của mình.

- Tôi đi cùng cô, anh ta nói- Chúng ta cần phải nói chuyện.

- Chúng ta không còn gì để nói với nhau cả.

- Ồ có chứ! Trước hết là việc cha cô đang tìm cô khắp thành phố Minneapolis bởi vì mẹ cô đang hấp hối và muốn làm hoà với cô.

- Cái gì...anh vừa nói cái gì vậy?- Đột nhiên cô cảm thấy cổ học bị thắt lại đến mức cô phát âm một cách khó khăn.

- Tôi nói là Ruth Wilcox đã báo cho tôi lúc chiều hôm qua có một người đàn ông đến phòng thể dục với cái hình của cô, tìm kiếm cô và còn tự xưng là cha cô nữa đó.

- "Hắn đã có mặt tại Minneapolis, hắn sẽ giết mình chết", cô thầm nghĩ.

- Alice hãy nhìn tôi coi! Có đúng thế không? Có đúng là cha cô đang tìm cô không?

Cô lắc đầu, tha thiết cầu mong anh ta hãy để cho cô được yên một mình.

- Tom à, tôi van anh, anh hãy đi đi.

- Không! Tôi sẽ không đi đâu hết. Anh dùng tay ôm lấy mặt cô, buộc cô phải ngược mặt lên nhìn anh.

Một lần nữa giọng nói của Jack Farrell vang lên trong đầu cô. " Con để hình ảnh của cha thế vào mặt một người mà con hằng muốn gặp, con hãy thừa nhận điều đó đi".

- Con nhìn nhận,- cô nghĩ, mắt nhắm nhìn khuôn mặt cương nghị của Tom, những nếp nhăn hằng trên trán vì lo âu, cách nhìn của anh ta thật gây cảm xúc.

Cái nhìn của một người rất thân thiết với mình, cô nói với chính mình. Và cũng chính vì mình không muốn cho anh ta gặp phải sự nguy hiểm nào. Nếu kẻ giết chết Isabelle Waring đã có được từ Ruth Wilcox cái địa chỉ của cô, có thể ngay lúc này đây cô không còn có mặt trên cõi đời này nữa rồi. Đến đây thì chưa có gì phải hoảng sợ cả! Nhưng hẳn còn đưa cho ai khác xem bức ảnh của cô nữa đây?

- Alice à, tôi biết cô đang gặp nhiều chuyện rắc rối và bất kể bản chất của chúng như thế nào, tôi luôn muốn được ở bên cạnh cô. Nhưng tôi không thể không được biết chúng.- Giọng của Tom hỏi thúc cô.- Cô hiểu tôi muốn nói gì, có phải không?

Cô nhìn anh ta. Đây là cảm giác thật kỳ lạ khi thấy trước mặt cô người đàn ông này, có một tình cảm hết sức đặc biệt dành cho cô, là tình yêu chăng? Có thể lắm ! Anh ta đúng là hình ảnh của người mà cô hằng mong được gặp một ngày nào đó. Nhưng không phải ngay bây giờ! Không phải ở tại đây! Không phải trong hoàn cảnh như thế này đây! Mình không thể nào làm như thế được!

Một chiếc xe chạy vào bãi đậu xe. Theo bản năng Lacey liền níu lấy Tom, kéo anh núp đằng sau chiếc của mình. Mình phải trốn thôi, cô tự nhủ và mình phải làm cho Tom tránh xa mình ra. Nhưng khi chiếc xe chạy tới gần, cô nhận ra người lái là một người đang sống trong toà nhà này. Nhưng ai sẽ là người lái chiếc xe kế tiếp mà cô sẽ nhìn thấy chạy vào trong bãi đậu đây? Không chừng là hẳn

Bông tuyết bắt đầu rơi.

- Tom à, tôi van anh đấy. anh hãy đi đi,- cô cầu xin anh ta. – Tôi phải điện thoại cho gia đình tôi, tôi phải nói chuyện với mẹ tôi.

- Nhưng chuyện này có đúng không?

Cô gật đầu nhưng tránh nhìn thẳng vào mặt anh ta.

- Tôi phải nói chuyện với bà, Tôi cần phải xác định lại vài điểm. Có thể sau này, anh gọi điện cho tôi được không?

Chỉ đến giờ cô mới dám ngược mắt lên nhìn anh.

Lo lắng và tò mò, ánh mắt của Tom không rời khỏi cô.

- Alice, cô sẽ điện cho tôi chứ?

- Vâng, tôi hứa với anh.

- Cô biết mà, nếu như tôi có thể giúp được cô...

- Ngay bây giờ thì chưa được,- Lacey cắt ngang.

- Nhưng có thể nào cô thành thực mà nói với tôi một điều không?

- Được chứ.

- Có một người đàn ông nào khác trong đời cô không?

Lần này cô nhìn thẳng vào mắt anh.

- Không, không có ai hết.

Anh gật đầu.

- Đó là tất cả những gì tôi muốn biết.

Một chiếc xe khác chạy vào trong bãi. Anh hãy tránh xa tôi đi, cô thầm van xin.

- Tom à, tôi phải gọi điện về nhà tôi mới được.

- Ít ra thì cô cũng nên để tôi đưa cô đến cửa chứ. Nói xong anh choàng tay qua vai cô, nhưng vài bước, anh buộc miệng la lên:

- Nhưng tại sao cô đi cà nhắc vậy?

- Ồ không có gì đâu mà. Tôi bị trặc mắt cá chân trong lúc vấp té.- Lacey cầu xin, mặt cô không cho thấy nỗi đau đớn mà cô phải gánh chịu mỗi khi cô bước chân tới trước.

Tom mở cánh cửa ra vào của toà nhà.

- Đến chừng nào tôi mới có tin của cô được đây?

- Trong khoảng một giờ nữa.- Cô nhìn anh ta một lần nữa, cố mỉm cười cho tươi.

Anh hôn phớt trên má cô.

- Tôi rất lo cho cô, cô làm cho tôi rối trí.

Anh nắm lấy hai bàn tay cô và nhìn chăm chăm vào mắt cô.

- Nhưng tôi sẽ chờ điện thoại của cô. Cô vừa mới cho tôi một tin thật tuyệt vời, và một lý do để hy vọng.

Cô chờ cho chiếc xe BMW xanh của anh ta đi khuất rồi cô mới chạy vào trong thang máy.

- o O o -

Không thèm cởi áo khoác ra, cô liền quay số của câu lạc bộ Edina. Giọng nói ấm áp của bà giám đốc vang lên.

- Câu lạc bộ Edina đây, xin quý vị đừng gác máy.

Một phút trôi qua, rồi một phút khác nữa. Bà xéo đi chỗ khác chơi! Bực tức quá, Lacey gác máy thật mạnh bạo.

Hiện đang là thứ bảy. Có nhiều hy vọng mẹ cô sẽ ở nhà. Lần đầu tiên trong suốt năm tháng nay, Lacey trực tiếp quay số của gia đình cô.

Mẹ cô trả lời ngay khi có tiếng chuông vừa vang lên.

Lacey biết là không được kéo dài những giây phút này.

- Mẹ ơi, mẹ đã nói với ai là con đang ở tại đây?

- Ô Lacey, mẹ không nói với ai hết mà. Tại sao?- Giọng của mẹ cô cùng một cung bậc.

Bà không cố tình nói ra điều này, Lacey nghĩ.

- Trong bữa tiệc tối trước, có mặt những ai vậy mẹ?

- Alex, Kit, Jay, Jimmy Landi và người hùn vốn với ông ta, Steve Abbott và mẹ, Lacey à. Nhưng tại sao vậy?

- Mẹ có nói gì liên quan đến con không?

- Không có gì quan trọng. Chỉ nói là con vừa ghi tên vào một câu lạc bộ mới có một sân squash. Việc đó không quan trọng có đúng không?

Trời ơi!

- Lacey à, ông Landi muốn nói chuyện với con đây. ông ta muốn biết coi những trang cuối cùng của cuốn nhật ký của con gái ông ta có được viết trên giấy kẻ hàng không.

- Tại sao lại hỏi câu đó? Bản sao mà con đưa cho ông ta không thiếu tờ nào mà.

- Nếu như vậy thì có người nào đó đã ăn cắp những trang trong bản của ông ta tại trụ sở cảnh sát, cũng như toàn bộ bản gốc. Lacey à, kẻ đang cố tìm giết con, có thể nào biết được là con đang ở tại Minneapolis không?

- Mẹ à, con không thể nói được, thôi con sẽ gọi lại cho mẹ sau.

Lacey gác máy. Một lần nữa, cô gọi đến câu lạc bộ Edina. Lần này cô không để cho bà giám đốc nói cô chờ máy nữa.

- Alice Carroll đây, - cô cắt ngang, - xin bà...

- Ô Alice đó hả? - Bà giám đốc làm ra vẻ bận rộn. - Cha cô có đến đây, ông ấy đang tìm cô. Tôi chỉ ra sân squash, nghĩ rằng cô còn ở đó. Tôi không thấy cô ra về. Có ai đó nói cô bị té. Cha cô tỏ ra rất lo âu. Tôi có cho địa chỉ của cô. Tôi làm như thế có đúng không? Ông ta vừa đi cách đây hai phút.

Lacey chỉ còn kịp nhét cuốn nhật ký của Heather vào trong túi xách thể thao của cô, chạy cà nhắc đến chiếc xe hơi của mình, đi thẳng ra phi trường. Một cơn giông thổi tuyết phủ lên mặt kính chắn gió. Hẳn ta sẽ không nghĩ là mình đã bỏ đi đâu. Như thế mình có được lợi một ít thời gian.

Có một chuyến bay đến Chicago trong mười hai phút nữa, khi cô đến quầy bán vé cô kịp mua được một vé đúng lúc vừa hết giờ lên tàu.

Cô kẹt cứng suốt ba tiếng đồng hồ, ngồi trên chiếc máy bay đang chờ phép được cất cánh.